

La pregària sacerdotal de Jesús

Dc, 16/06/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 16 de juny 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem recordat reiteradament en aquesta sèrie de catequesis que la pregària és una de les característiques més evidents de la vida de Jesús: Jesús pregava i pregava molt. En el transcurs de la seva missió, Jesús s'hi submergeix, perquè el diàleg amb el Pare és el nucli incandescent de tota la seva existència.

Els Evangelis testimonien com l'oració de Jesús es va fer encara més intensa i densa en l'hora de la seva passió i mort. Aquests esdeveniments culminants de la seva vida formen el nucli central de la predicació cristiana: aquelles últimes hores viscudes per Jesús a Jerusalem són el cor de l'Evangelí no només perquè els Evangelistes reserven proporcionalment més espai per a aquesta narració, sinó també perquè l'esdeveniment de la mort i resurrecció - com un llamp - il·lumina la resta de la història de Jesús. No era un filantrop que s'ocupés dels sofriments i de les malalties humanes: va ser i és molt més. En Ell no només hi ha bondat: hi ha alguna cosa més, hi ha la salvació, i no una salvació episòdica - la que em salva d'una malaltia o d'un moment de desesperació - sinó la salvació total, la messiànica, la que fa esperar en la victòria definitiva de la vida sobre la mort.

En els dies de la seva última Pasqua, trobem Jesús plenament immers en la pregària.

Resa dramàticament al jardí de Getsemaní - ho hem sentit -, agredit per una angoixa mortal. Tot i això Jesús, en aquell mateix moment, s'adreça a Déu anomenant-lo "Abbà", Pare (cf. Mc 14,36). Aquesta paraula en arameu - que era la llengua de Jesús - expressa intimitat, expressa confiança. De la mateixa manera que sent que la foscor s'aplega al seu voltant, Jesús la travessa amb aquella petita

paraula: *Abbà, Pare*

Jesús prega també a la creu, embolcallat obscurament pel silenci de Déu. Però als seus llavis apareix una vegada més la paraula "Pare". És la pregària més agosarada, perquè des de la creu Jesús és l'intercessor absolut: prega pels altres, prega per tots, fins i tot pels que el condemnen, sense que ningú, tret d'un pobre malfactor, es posi al seu costat. Tots estaven contra Ell o indiferents, només aquell malfactor reconeix el poder. «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan» (Lc 23,34). Enmig del drama, en el dolor atroz de l'ànima i del cos, Jesús prega amb les paraules dels salms; amb els pobres del món, especialment amb els oblidats per tothom, pronuncia les paraules tràgiques del salm 22: «Déu me, Déu meu, per què m'has abandonat?» (v. 2): Ell sentia l'abandonament i pregava. A la creu es compleix el do del Pare, que ofereix l'amor, és a dir s'acompleix la nostra salvació. I també, una vegada, l'anomena "Déu meu", "Pare, a les teves mans confio el meu esperit": és a dir, tot, tot és pregària, a les tres hores de la Creu.

Per tant Jesús prega en les hores decisives de la passió i de la mort. I amb la resurrecció el Pare respondrà a la pregària. La pregària de Jesús és intensa, la pregària de Jesús és única i es converteix en el model de la nostra pregària. Jesús ha pregat per tots, ha pregat també per mi, per cadascun de vosaltres. Cadascun de nosaltres pot dir: "Jesús, a la creu, va pregar per mi". Ha pregat. Jesús pot dir a cadascun de nosaltres: "He pregat per tu, a l'Últim Sopar i a l'arbre de la Creu". Fins i tot en el més dolorós dels nostres patiments, no estem mai sols. La pregària de Jesús és amb nosaltres. "I ara, Pare, aquí, nosaltres que estem escoltant això, Jesús prega per nosaltres?". Sí, continua pregant perquè la Seva paraula ens ajudi a avançar. Però pregueu i recordeu que Ell prega per nosaltres.

I això em sembla la cosa més bonica per recordar. Aquesta és l'última catequesi d'aquest cicle sobre la pregària: recordem la gràcia que nosaltres no només preguem, sinó que, per dir-ho així, hem estat "objectes de pregària", ja som acollits en el diàleg de Jesús amb el Pare, en la comunió de l'Esperit Sant. Jesús prega per mi: cadascun de nosaltres pot guardar això en el seu cor: no ho hem d'oblidar. Fins i tot en els pitjors moments. Ja hem estat acollits en el diàleg de Jesús amb el Pare en la comunió de l'Esperit Sant. Hem estat volguts en Crist Jesús, i fins i tot a l'hora de la passió, mort i resurrecció tot ha estat ofert per nosaltres. I després, amb la pregària i amb la vida, només hem de tenir coratge, esperança i amb aquest coratge i esperança sentir la força de la pregària de Jesús i anar endavant: que la nostra vida sigui donar glòria a Déu sabent que Ell prega per mi al Pare, que Jesús prega per mi.

Traducció: Josep M. Torrents